

tiger sig med området i deres dagligdag – ikke er til stede i tilstrækkelig grad.

Så kan man jo vælge to ting. F.eks. stiller man så mange ændringsforslag, at alle præmisserne ændres. Men det har vi ikke vurderet var en klog strategi, og vi har i øvrigt også forstået på ministeren, at man ikke ville stemme for eventuelle ændringsforslag, der blev stillet. Derfor vælger vi at sige, at præmissen for det, der sker på det sociale område i forbindelse med kommunalreformen, er grundlæggende forkert, og det er også derfor, vi stemmer nej. Det giver nemlig ikke mening at ændre nogle kommaer i en aftale, der grundlæggende er skrevet med de forkerte bogstaver.

Tredje næstformand (Helge Adam Møller):

Så er det hr. Jens Rohde for den anden og sidste korte bemærkning.

(Kort bemærkning).

Jens Rohde (V):

Jeg snakker med mig selv, snakker med mig selv, taler med mit bedre jeg. Den sang husker vi jo alle, og det er jo netop det, fru Mette Frederiksen gør – vel vidende, at hun pådrager sig et meget stort ansvar over for en stor gruppe mennesker, som netop har brug for gode, stabile og brede løsninger her i Folketinget.

Hun pådrager sig også et stort ansvar over for sit parti og sin partileder, der jo har gjort rigtig meget ud af at sige, at Socialdemokratiet skal tage ansvar og få indflydelse. Men så snart det kommer til realiteterne på de tunge og substantielle områder, som dette område jo er, kan man ikke og vil ikke levere varen. Man vil ikke engang over for Folketinget og over for borgerne levere konkrete ændringsforslag med konkrete bud på, hvad det er, man vil i stedet for. Det forventer man regeringen skal gøre, men jeg må sige til fru Mette Frederiksen, at sådan skaber man ikke politiske resultater.

Kl. 13.30

(Kort bemærkning).

Mette Frederiksen (S):

Jeg er af den grundlæggende overbevisning, at det sociale område og de mennesker, det omfatter og handler om, er meget, meget vigtigere end partiernes interne taktiske hundeslagsmål, og apropos ordet ansvarlighed kunne jeg ikke drømme om ud fra taktiske interesser at stemme for en aftale på det sociale område, som vi tror vil forringe vilkårene for nogle af de mest udsat-

te mennesker her i samfundet og for nogle af de mennesker, der har allermost behov for et stærkt samfund. Vores opgave som parti er at sørge for de svageste her i samfundet, og det vil altid være vigtigere end at kunne indgå et forlig med en borgerlig regering.

(Kort bemærkning).

Leif Mikkelsen (V):

Når jeg overhovedet blander mig i debatten, er det jo, fordi Socialdemokraterne nu afslører, at man åbenbart er imod, imod og imod, og det undrer mig meget.

Vi startede debatten om enkeltelementer meget tidligt og er nu endt med 98 kommuner, og nu udtrykkes der i den grad mistillid til, at kommunerne kan løse noget som helst, heller ikke store, vanskelige opgaver i samfundet. Det vil jo sige, at Socialdemokraterne grundlæggende har mistillid til kommunerne, og derfor kan det undre, at Socialdemokraterne lægger stemmer til, at der etableres en struktur med disse 98 stærke kommuner, som får et sådant volumen, at de burde kunne løse de alvorlige samfundsopgaver, vi her taler om. Det er derfor, vi taler om én indgang.

Spørgsmålet til Socialdemokraterne er: Er det rigtigt, at man på den ene side stemmer for noget, men på den anden side i virkeligheden ikke tror på det? Viser man ikke ved sin manglende deltagelse, ved sit nej, at man ikke har tillid til kommunerne?

(Kort bemærkning).

Mette Frederiksen (S):

Nu har hr. Leif Mikkelsen og jeg jo en fælles fortid på kulturområdet, og jeg kan fortælle hr. Leif Mikkelsen, at man i forbindelse med forhandlingerne om kommunalreformen bl.a. besluttede, at skolekoncerter var en for vigtig opgave til at lægge i kommunerne, og derfor flyttede dem op på statsligt niveau. Men spædbørnshjem – nej, nej, nej, nej, nej, dem lægger man fuldstændig ud i den blå luft, alt efter hvor de tilfældigvis er geografisk placeret. Så undskyld mig, man appellerer til sammenhæng, men man har altså selv haft mulighed for at skabe den.

Så skal jeg i øvrigt sige, at når man har gået på voksenpædagogisk grunduddannelse eller kursus, som mange politikere sikkert har gjort på et tidspunkt, ved man, at man kan gøre brug af en taleteknik, hvor man sætter et ord i midten og laver forgreninger derudfra. Det virker, som om Venstre altid har ordet kommune i midten,